

Sygn. akt V KK 239/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **Ł. P.**,

skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 lipca 2020 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 grudnia 2018 r. , sygn. akt III K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 listopada 2019r. , sygn. akt II AKa (...)

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2018 r., sygn. III K (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia trzech przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii: z art. 53 ust. 3; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy oraz art. 62 ust.2 tejże ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten m.in. zaskarżył obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt II A Ka (...) – w odniesieniu do Ł. P. - ten zaskarżony wyrok zmienił m.in. w ten sposób, że orzekł wobec niego nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat.

Od tego wyroku obrońca skazanego Ł. P. wniósł kasację, w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

Wniosek ten obrońca uzasadniał tym, iż „z uwagi na uchybienia polegające na pominięciu określonych czynności dowodowych, które są kluczowe dla możliwości dokonania oceny w zakresie sprawstwa i winy istnieje konieczność uchylenia obu orzeczeń, a tym samym ponowne rozpoznanie sprawy”. Wyraził przy tym pogląd, iż już „wstępna ocena zarzutów kasacji może wskazywać na znaczne prawdopodobieństwo jej zasadności”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć, że skarżący nie przedstawił takich argumentów, które mogłyby przemawiać za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia wniosku zważywszy na to, że zaskarżony wyrok jest prawomocny i przez to - jak to już nadmieniono - powinien być wykonywany niezwłocznie. Samo wniesienie kasacji nie wystarcza do uznania zasadności złożonego w trybie art. 532 k.p.k. wniosku.

Niezależnie od tego – wobec przedstawionej przez skarżącego argumentacji - zauważyć wypada, że zarzuty podnoszone w kasacji obecnie nie jawą się jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się też z urzędu innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałyby rzeczywiście wiązać się dla skazanego ze szczególnymi, nadzwyczajnymi uciążliwościami. Wobec ich zatem niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.